

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXXV. Quomodo perfectionis, & divini beneplaciti adimpletionis,
impedimenta amolienda sint; cum aliquot ad hoc necessariis regulis &
documentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

*Quomodo Perfectionis, & Divini beneplaciti
adimpletionis, Impedimenta amolienda
sint; cum aliquot ad hoc necessariis
Regulis, ac Documentis.*

VT quis in itinere cœpto prosperè feliciterque progrediatur, haudquaquam sufficit, expeditè posse incedere: sed necessarium præterea est, ut iter non sit lutosum, non paludosum, non latrociniis infestum; quia ceteroquin viatorem remorabitur. In via spirituali, multa quoque ejusmodi occurrunt obstacula, nobis declinanda. Quisquis etenim seriò ad sanctitatem aspirat, hunc non peccata modò evitare; verùm perfectionis quoque impedimenta removeere oportet. Quare ad hæc pericula evadenda, Monita hoc loco aliquot & Documenta proponam: quæ studiosè observata, remoras multas tollent, multas vafri Dæmonis pedicas infidiasque detegent, à multis tentationibus, immo & peccatis, liberabunt. Non commemorabo nota jam usitataque remedia, apta imprimis quibusvis sanctioris vitæ impedimentis tollendis: (qualia sunt, Mundum deserere, Paupertatem spontaneam, Castitatemque colere,

CAPVT XXXV. 411

lere, & Voluntatem propriam in Dei jus arbitriumque integerrimè dedere) sed alia quædam suggeram, valitura aduersus ea obstacula, quæ & minùs advertuntur, & remanent tamen etiam postquam mundum quis valere iussit, animamque suam Deo dedicavit: eò quòd Diabolus numquam ferietur, & boni specie nos fallere, profectuique nostro vehementer obstare soleat. cui rei, atque ad dolos ipsius cavendos, sequentes Regulæ permultùm sunt profuturæ.

Prima. Id semper sollicitè à nobis curandum est, ut non tantùm peccatùm, verùm quidquid aliud progressui nostro officere videretur, aboleamus; inquirendo per otium, quænam tandem illa sint, quæ nos retardant: & considerando id, quod de parvo admodum pisciculo (Echenèidem, sive Remoram appellant) narratur, qui (ut Plinius loquitur) *ruant venti licèt, & sa viat procella, imperat furori, viresq; tantas compefcit, & cogit stare navigia.* (a) Hac una potissimùm re perfectionis studiosos ab aliis, & à secularibus viros Religiosos differre convenit, quòd isti non de peccatis dumtaxat, sed de omnibus etiam perfectionis consequenda obstaculis, remouendis laborent.

S 3

Secunda

^a Plin. lib. 32. cap. 1. & lib. 9. cap. 25.

Secunda. Contendendum, ut perpetuò progrediamur; nihil, quātumvis exiguum, remissè lenteque agendo: quia à minoribus ad majora gradus fit; neque malus Dæmon aliud quàm digitum unum petit, ut deinde brachium tollat, totumque corpus sui juris faciat. Sincerus Dei servus, has similesque voces, *Quid tū postea? quid istud interest? quid in eo vertitur?* modis omnibus abominetur. Nā qui Domino famulatur majestatis immensæ, pelago infinito essentia, bonitatis ac beatitudinis, omne esse & omne bonum in se concludenti, quique gloriam expectat sempiternam; huic parum, planè multum est, magnique momenti. Dicitur quidem sapius: *quid istuc interest?* sed interest profectò plurimum, vertiturque in eo sanctitas nostra. Atque hoc iterum discrimine Sancti ab aliis, qui sine magno progressu virtutem colunt, distinguuntur: quòd hi minora negligant; illis verò nihil modicum sit, at summa omnia: quod ipsum specimen est perfectionis insignis.

Tertia. Ex nullius exemplo sumatur occasio commoditatis alicujus & laxamenti, quantumcumque is sanctus sit: quia fieri potest, ut alter eâ recreatione omnino indigeat, ego verò minimè. Quo loco illud studio-

studiosè est aduertendum, Exempla non personis, sed rebus ipsis metienda esse. Si de certæ alicujus virtutis aut fervoris actibus sermo sit, nihil prohibet etiam à latrone & prædone exemplum capere. at si minorem zelum, majoremque libertatem præferat id quod agitur, tum verò nec Angelum è cælo, nec Christi Apostolum aliquem ullatenus tibi noveris imitandum. Quin immo de ipsis Christi operibus, quæ supremam perfectionem non ita clarè demonstrabant, & in quibus naturæ se nostræ imbecillitati ipse accommodabat, negant Sancti, ideo ipsum illa fecisse, ut nos similia faceremus: quantò minùs itaque aliorum hominum, oblectationi gustuique suo indulgentium, actiones imitari licebit? Hoc monitum majoris est momenti, quam primâ fronte appareat, quamvis vel sic videatur esse non parvi: quia per istud ostium innumerabiles, admodumque perniciosæ relaxationes introductæ sunt, amore nostro proprio, ab hujus vel istius hominis spiritualis, hoc illudve faciëris, exemplo eadem sibi quoque libenter arrogate. Non est hæc bona regula. Nam etsi concedamus, omnes qui in mûdo sunt Sanctos id fecisse, si tamè est quidpiam minùs perfectum, nullo illud

pacto nobis imitandum venit. excipe, nisi alia causa subest, aut particularis aliqua evidensque necessitas: quo casu desinit esse imperfectum.

Quarta. Magna verborum habenda est ratio: non solum cavendo, ne quidquam loquamur, nisi admodum necessarium, quia alioqui spiritum ac devotionem omnem per os efflamus: verum æquè curando, ut nec tale quid audiamus. Incredible dictu est, quantam Dæmon hac in parte cladem inferat dictis aliquot, & axiomatis ex Orco allatis, bonique speciem mentientibus, vel tepidorum, vel frequenter eorum etiam, qui spirituales vocantur, ore prolatis. Proderit eandem hinc regulam adhibere, quam de exemplo paullo antè affereram, Quippe si verba illorum ad laxitatem, aut commoditatem aliquam, imitationi & mortificationi Servatoris nostri IESU Christi minimè conformem, nos trahant, nullo ex pacto, audienda sunt, etiam si à Seraphino aliquo pronuntiarentur, longeque minus fides iisdem erit adhibenda. Quantum igitur exemplum & verba attinet, illud solum attendi debet. Num majoris res zeli sit atque perfectionis, non autem, quis quid fecerit, dixeritve, quantum-

cum-

cumque religiosus ille sanctusque esse videatur.

Quinta. Ex hoc sequitur, Neminem alienis dictis duci regi que oportere, sed vivendum ex rationis præscripto & Evangelii: cujus reconditam sapientiam pauci intelligunt, in opus deducunt omnino paucissimi. Attentè cogitetur, (id quod sæpius innuit Scriptura sacra) (a) Sapientiam Dei à mundo pro stultitiâ reputari, & vicissim *sapientiam hujus mundi, stultitiâ esse apud Deum,* (b) erroremque ac fœdam ignorantiam.

Sexta. Certissima porrò omnium actionum nostrarum amussis ac regula sit oportet, vita & mors D. N. IESU Christi. In ea itaq; figantur oculi animusque noster, quæ animam, Dei Filio similiorem efficiant; uti sunt demissio, cõtemptus, paupertas, nuditas, mortificatio, multarumque rerum incommoditas: atque hoc iudicium, cum nullo errandi periculo erit conjunctum. Servet quis descriptam in animo suo doctrinam Servatoris sui, illâ se oblectet, illam gustet, reperatque secum sententias aliquas & verba, quibus præcipuè imitationem Crucemque suam nobis ipse commendat.

S s quamvis

• Vide 1. Corinth. cap. 1. b 1. Cor. 2. v. 19.

quamvis enim hæc talia corticem habeant aliquantò amariorem, summam tamen includunt dulcedinem atque suavitatem: quam soli illi, qui eorundem veritatem experiendo probant, percipere consueverunt. Hujus generis sunt illa: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat Crucem suam quotidie, & sequatur me* (a) & ista: *Si quis venit ad me, & non odit patrem suum, & matrem, & uxorem, & filios, & fratres, & sorores, adhuc audem & animam suam, non potest meus esse discipulus.* (b)

Septima. Fugiat homo voluptates, honores ac respectus seculares, solas licitas, necessarias, & ab Obedientiâ permissas recreationes, oblectationesque admittendo: sic tamè, ut ante cogitet, quomodo in iis se gerere, quidve loqui debeat, dando operâ, ut res utiles sint & divinæ. Neq; enim verum Dei servum aliud, quàm cum Deo, aut de Deo, aut propter Deum, loqui cõdecet. Magnopere idem caveat, ne præter modum in varia distrahatur, totumq; se ad res exteriores effundat: quia facillimè extra se erumpit exitque animâ admodum autem difficulter ad se deinde sic dispersa revertitur.

Octa-

a Lucæ 9.v.23. b Lucæ 14.v.26.

Octava. Honorem, qui nobis aut reipsâ, aut hominum sermonibus tribuetur, æstimabimus ut rem multò absurdissimam, rationique præ quàm aliâ in mundo ullâ, planè repugnantem, non aliter, atque si Dæmonem ipsum laudari audiremus: gloriam universam in Deum referendo, nosque omni contemptu, milleque opprobriis dignissimos reputando, atque ex sancti Vincentii Ferrerii doctrinâ, sequentem in modum de nobis ipsis existimando: *Qui vult, inquit ille, fugere atq; evadere laqueos atq; tentationes Diaboli, sentiat de seipso, sicut de uno corpore mortuo, pleno vermibus, & malè olenti, & sicut de uno cadavere, quod dedignatur videre & intueri, immo super quod claudit nares, propter ejus pessimum odorem & foetorē, & à quo avertit faciem, ut non videat talem & tantam abominationem.* (a) Hac se ratione considerare quis debet, hisque oculis intueri in hominum Angelorumque conspectu: quandoquidem peccata, etiam venialia, horrorem, foetorem, nauseamque longè intolerabiliore creant, quàm quæcumque demum res alia. Quare displiceat sibi homo perpetuò, reprehendatque ipse se bona quoque opera facientem, ac erubescat, quòd

a S. Vicent. Tr. de vita spirituali cap. 15.

quod non rectè, admodumque imperfectè & exiguo cum fervore, eadem exsequatur. Ita fiet, ut quàm longissimè absit à modo quodam loquendi, prætèxtuque hominum imperfectorum: qui cum hîc & ibi de honore suo agi dicunt, verum, hoc est, Dei honorem conculcant, consiliorum vitæque Redemptoris sui obliti prorsus atque immemores.

Nota. Non plaris faciat mundum, quàm mundus Christum fecerit, adeoque non æstimet illum nisi pro stulto. Nihil deinde, quod ad Dei spectet obsequium, propter fatua hominum judicia, censurasque ineptissimas agere prætermittat. Primum omnium, quod Deo servire desiderans contemnere debet atque poterere, pudor est ineptus, & (planè hoc dicendum) respectus humanus. ridendus igitur est mundus universus, stultaque ejus sapientia, & dicta fallacia; illud imprimis, quod nunquam non in ore habet: *Quid dicent homines?* Immensum quippe damnum istud est, quod ex inverecunda hac verecundia promanat. Potestne enim Christo magis aliquid displicere, quàm ejus famulatum palam nos erubescere, & quò minus, quod ipsi gratum fore scimus, ante hominum oculos faciamus

mus

mus pudore prohiberi? Optimo jure dicebat Assertor noster: *Qui me erubuerit coram hominibus, hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in maiestate suâ, & Patris, & Sanctorum Angelorum.* (a) Dolendum enim vero est, serioque defendendum reperiri non paucos, qui posteaquam rebus humanis nuntium remiserunt, toto deinde animo, inauspicato isthoc & execrando malo deterriti, perfectionem sectari, eiusque publicè studium profiteri non audeant. Id verò justum tibi pudorem incutiat, si negligentior esse deprehendaris in proseguendo absolvendoque bono opere, quàm fueris in aggrediendo. Quanta ea inconstantia est, à viâ Dei, ob hominum, Dæmoni militantium, dicteria deflectere? *Quod si timet* (verba sunt Doctoris Seraphici, de Religioso loquentis) *de singularitate notari, & ob hoc aliis fieri odiosus, sciat quòd nullus Sanctorum singularis gloria factus est in celo, nisi quod inter homines positus studuit esse in sanctitate vitæ singularis.* (b) Ita S. Bonaventura, qui de imperfectis dissolutionibusque ibidem verba faciens, qui alios

^a Lucæ 9. v. 26. Matth. 10. v. 33. & Marci 8. v. 38. adde 1. Reg. 2. v. 30. ^b S. Bonav. de institutione Novitiorum parte 2. c. 3. mihi page 659.

alios à studio in virtutibus proficiendi retrahunt, *Sicut illi*, subjungit, *non dimittunt consuetudines suas malas propter nos, & noxias, sic non oportet nos bonas & utilia studia abjicere propter illos: quia si volunt ad vitam aeternam venire, oportet eos nobiscum viam Dei non suam, ambulare.* (a)

Decima. Æquè fœdus error est, similisque noxiò pudori tentatio, quando solo hominibus placendi studio, Deum offendere, non curamus. Terribile fulmen est, quod in hos tales Davidis ore vibratur: *Deus*, ait, *dissipavit ossa eorum, qui hominibus placent: confusi sunt quoniam Deus sprevit eos.* (b) Ita nimirum fieri oportebat. Quis enim potiùs contemni despicique meretur, quàm qui IESUM Redemptorem suum, pro se mortuum, & infinita beneficia conferentem, injuriâ afficere nihil pensi habet, dummodo ne displiciat homuncioni vilissimo, cui & nihil debet, & qui non rarò Satanæ est mancipium, causaque exitii sui sempiterni?

Vndecima. Hæc sit præcipua cura nostra, hoc negotium maximum, ut gratiam Dei acquiramus, augeamusque, & *ne in vacuam*

a Idem ibidem. b Psalm, 52, vers. 6.

cum eandem recipiamus, (a) quod bene monebat S. Paullus : qui sibi ipse testis, *Gratia Dei*, inquit, *in me vacua non fuit.* (b) Summo nobis studio enitendum est, ut paribus semper, quâ licet, cum Deo passibus ambulemus, ejus inspirationibus respondeamus, atque, ut David loquitur, (c) *viam mandatorum ipsius, cum cor nostrum gratiâ suâ dilatat, curramus, aut saltem non consistamus.* Ejusmodi est, ut terrore meritò unumquemque compleat, quod ad Romanos scribit Apostolus (d) quomodo Deus eos, qui, *cum cognovissent DEVM, non sicut DEVM glorificaverunt, propterea tradidit in desideria cordis eorum, in immunditiam,* aliaque adeò horrenda flagitia, eo loco ab Apostolo recensita, ut eorum vel sola recordatio quemvis ingenti horrore queat perfundere.

Duodecima. Quandoquidem portas luci cælesti claudere, auresque ad divinam vocem obturare; sanctas inspirationes excludendo, non minus, quàm propositorum, earumdem ope factorum, neglectus Deum offendit : indecorum profectò, & insignis

a 2. Cor. 6. v. 1. b 1. Cor. 13. v. 10.

c Psalm, 118. v. 32. d cap. 1. v. 11. & seq.

signis impudentiæ argumentum est, illa quæ sanctus Spiritus bono commodoque nostro eloquitur, non attendere. Quare circumspectissimâ curâ opus est, ut magno alacriq̃ue animo divinos instinctus afflatusq̃ue admittamus, ac fructum capiamus è sanctis illis sensis, salutaribusq̃ue & ad fraudes detegendas aptissimis monitis, à divinâ bonitate communicari solitis; iis pensitandis nos occupando, uti factitabat S. Franciscus: qui ut ea pectori suo altiùs insculperet, fructumq̃ue indidem uberio-rem colligeret, portas animæ & cordis sui Deo penitùs apertas patulasq̃ue esse sinebat. (a)

Decima-tertia. Magni faciendæ sunt Mortificationes extraordinariæ, occasionesq̃ue eæ, quibus, cum singulari doloris sensu, frangitur voluntas nostra, ad easdem lucrificandas: eò quòd sint feriæ nundinæq̃ue spirituales, quo tempore, unico ejusmodi actu, plus proficit anima, quàm aliis quinquaginta: neque infrequenter, ab unica tam insigni sui victoria, & heroico virtutis actu, sanctitas nostra dependet. Proinde uti vis medica quorundam animalium

a Consule vitam Viri Scraphici, à pluribus vulgatam.

malium in eo sita est, ut violentâ ac repentinâ, aut lentâ contra & naturali morte extinguantur: ita multum interest, modicisne & crebrioribus impulsibus, an verò unico solo, sed letifero ictu perdatur interimatque voluntas propria.

Decima-quarta. Supra quàm credi potest, utilis est frequens sui-ipsius renovatio. usu enim venit, ut proposita quæ fecimus, paulatim excidant, & nisi eorum ratio habeatur, virtus omnis nostra funditus intereat, atque evanescat. Porro uti certa assignantur vectigalia, quò ædificia substructionesque majores ac Regum palatia, quoties rimas agunt, aut ruinam minantur, reparentur & innoventur, hâcque ratione majestatem splendoremque suum tueantur: eundem omnino in modum, ædificium spirituale animæ nostræ, templumque Spiritûs sancti restaurari, ac restitui debet. Ac *Primo* quidem, Davidem in hâc renovatione quotidie imitabimur, dicemusque: DIXI, NUNC COEPI, (a) nobis persuadendo, unumquemque diem, primum esse nostræ ad DEVM conversionis, & vitæ ultimum. *Secundo*, Festis solemnioribus cujusque mensis, aut saltem bis in anno,

a Psalm, 76. v. 12.

no, triduum vel quatrimum quieti collectionique nostræ impendemus; quibus temporibus re nullâ, præterquam oratione, pœnitentiis, aliisque spiritualibus exercitiis occupabimur; generalem aliquam, ut vocamus; confessionem instituendo, & confirmando proposita nostra, inque iis progredi conando: cui negotio quotannis majus etiam aliquod temporis spatium tribuemus. *Tertiò*, Nullâ determinati temporis ratione habitâ, simulatque spiritum intepescere experimur, renovationem hanc mox aggrediemur, damnûmque acceptum quàm celerrimè refarcie- mus; aut ad orationem recurrendo, aut præter solitum pœnalia quædam opera adjungendo. Tepiditas malum est, quod sensim invalescit; ideoque ferro ac flammâ, omnibus opibus viribusque constanter persequendum est & abolendum.

Decima-quinta. Illud quoque diligenter providendum, ne quid de susceptâ vitæ asperitate & rigore, ob locum, officiûmve ac dignitatem quam obtinemus, aut ætatem proveciorem, remittamus. Minus apud nos possint valeantque oportet omnes hi tituli, quàm mors, certò imminens, tamque multiplices gratiæ & beneficia

neficia à Deo accepta: quibus si responde-
 re volumus, decet ut durius potius feve-
 riúsque nos tractemus, quàm novas ali-
 quas immunitates privilegiaque nobis
 vindicemus, rebus exiguis semper conten-
 ti, Christi que humilitatem & paupertatem
 pro eo ac decet æstimantes. Perma-
 gni sanè ea res interest, rectissimi que fo-
 ret exempli, & copiosissimos fructus Re-
 ligiosis cœtibus, totique aded Ecclesiæ
 præberet; si viri principes, qui que in
 summis dignitatum gradibus collocati
 sunt, æquè ac primis fervoris sui initiis,
 sancti essent atque innocentes, & cære-
 moniarum omnium, mortificationisque
 exterioris studiosi & amantes. Neque
 dubitari potest, quin illud ipsum quod
 non rarò tegitur obtentu existimationis
 conservandæ, defectus sit hujus mortifi-
 cationis, accensæ que charitatis. Quid
 enim speciosius illustriúsque esse potest,
 quàm sincerâ humilitate, & religiosâ
 Christianâ que simplicitate, similitudinem
 quamdam gerere speciem que Vnigeniti
 Filii Dei, & ejusdem Domini nostri IESV
 Christi mortificatione, velut pulcherri-
 mâ veste, à vertice ad talos usque indu-
 tum esse?

Ample-

Amplectendum postremò est geminum S. Bernardi consilium, tamquam ad perfectionem, divinæque voluntatis impletionem necessarium. *Si plenè, inquit ille, vis assequi, quod intendis; duo sunt tibi necessaria.* Primum est, *ut subtrahas te ab omnibus transitoriis rebus & terrenis; ut nihil de eis cures, ac si non essent.* Secundum, *ut ita te des Deo, ut nihil dicas vel facias, nisi quod credideris firmiter placere Deo.* (a) De secundi consilii dignitate & præstantiâ jam differimus. Primum, quod nunc commendo, est ut, nisi necessitas majorque Dei gloria aliud suadeant, ab omnibus exterioribus visibilibusque rebus sejuncti, in desertum ac solitudinem cordis nostri secedamus, inibi Dei regnum reperturi: animo enim nostro plusquam totum cælum claudemus, quia ipsum Deum, quem omni tempore præsentem nobis habere studebimus, eodem, quantum possumus, complectemur. (b)

CA-

a S. Bern. in Formula honestæ vitæ, aut potius additione ad illam, mihi pag. 340.

b Multa ex hîc dictis præclare illustrat in Opusculo insigni de indiciis & gradibus profectus in virtutibus P. Nicolaus Lanoicius: quem bonus Deus diù servet, ut reliqua bene multa ejus ascetica lucem aspiciant!